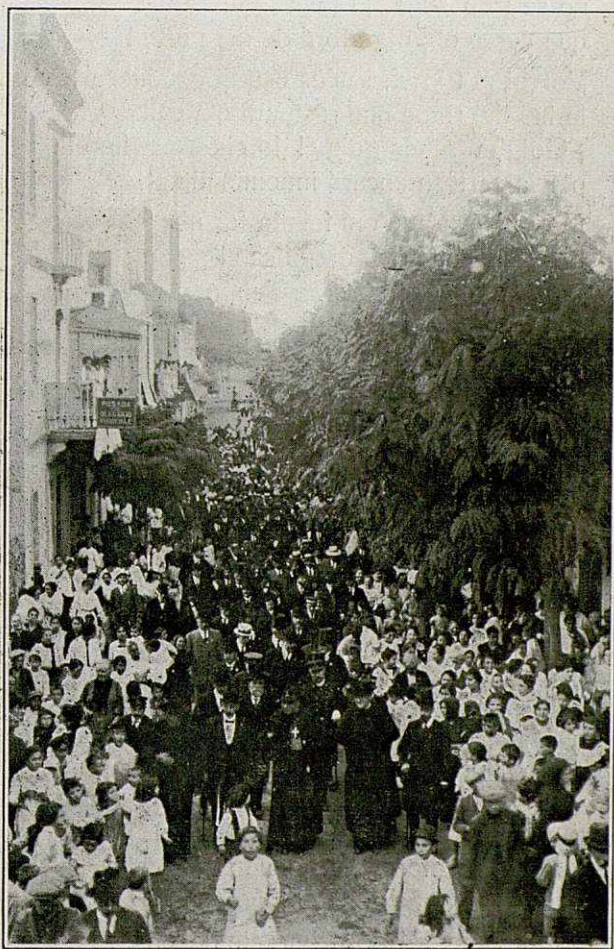

MARINADA

Arribada de l'Ilm. i Rdm. Sr. Bisbe Dr. Francisco Mas, el dia 27 d'Octubre.

Clixè d'en Juli Palli.

La meva retirança

Del llibre «Cants i Al·legories»

Sóc com infant de la mirada trista
enyoradiç sense saber de què:
sempre mirant i sense veure re,
com si cerqués l'il·lusió mai vista.
Amor volguí, i amor no m'aconorta,
i dins la casa que jo vaig bastir,
no sé trobar-me, i tot és ple de mi,
que cerco el goig afora de ma porta !
Volguí el triomf, i m'és estat donada
la llei del ritme que restaura els mots.
i Goig entre els goigs ! Jo els donaria tots
per la certesa encara innominada.
Mercè del viure em feia la fortuna
amb el treball que dignifica el guany;
més jo volfa aconseguir l'engany
i el meu desig ni n'ha tastat l'engruna.
Dolça amistat, obríes infinita
l'ombra fidel del teu sagrat repòs
i jo passí de llarg davant ton clos
i la teva ombra em va semblar petita.
Sóc com l'infant apassionat i tímid
que tot és seu i que no te ningú.
Voldria no voler, i el cor em du
més enllà d'aquest món, que és el meu límit.
Més enllà vora el mar, on la grandesa
m'acompanyés. I encara em manca espai;
que si es buidés el mar, per mon esplai,
tota l'aigua em seria migradesa.
Més enllà d'aquest món. I enlaire el rostre;
i, com la copa buida, el meu anhel
omple, aleshores, l'esplendor del cel,
que és, o Senyor, com una imatge Vostra.
I ara, Senyor ! sentir-me ple de Vós,
si encara és un turment, és delitós.

J. M. LÓPEZ - PICÓ.

Crònica local

→ Aconteixement, i de gran importància, és estada la vinguda de l'Il·m. i Rdm. senyor Bisbe de nostra diòcesi, Dr. Francisco Mas, per a efectuar la Santa Visita Pastoral. Si per a la població la visita de tan alta autoritat constituïa un bon succés, en l'ordre espiritual la presència del Príncep de l'Església resultava importantíssima, per quant la seva paraula apostòlica, clara i contundent, va coronar els exercicis que foren celebrats amb molt de fruit, durant els quals l'oratoria també apostòlica del popular Pare Pius d'Igualada logrà atapeir el temple, com mai s'era vist. A temps oportú, Junes d'Acció Catòlica i Congregacions religioses feren bella escampadiça d'invitacions. L'Ajuntament acordà per unanimitat l'acudir a la recepció del senyor Bisbe. Els exercicis se componien d'una conferència a les deu del matí, precedida del sant rosari, i de la funció vespral. Ultra açò, l'infadigable missioner donava conferències al jovent en el Col·legi de les Germanes Carmelites. Tot el poble era movimentat per la cerimònia de la confirmació. El trasbals a la Rectoria era immens: més de mil persones hi passaren en demanda de papeletes. El divendres, dia 27, a les 4 de la tarde, arribava en automòbil el senyor Bisbe, acompanyat del seu Secretari Mossèn Pèrez, del patge mossèn Terrades, del Rector de Romanyà, mossèn Joan Rabasseda. També arribaren amb el sèquit Don Pau Matas i Don Adrià Alvarez, qui, com a palamosins, ja s'oferiren al Prelat en terme de Romanyà. La rebuda fou esplèndida i molt afectuosa. Hi figuraven totes les autoritats, contingent d'escoles i col·legis i un gran nombre de persones distingides. El senyor batlle, n'Emili Pagès, donà la benvinguda en nom del poble amb afectuoses paraules. En els carrers de Cervantes, Major, Notaríes, Murada i places de la Constitució, del Forn i de la Murada, per on passà la comitiva, balcons i finestres eren endomassats. En la plaça de la Constitució, davant l'altar de rúbrica, va revestir-se el Prelat, i sota tàlem, en mig de gran expectació, entrà en l'església, davant la qual hi havien garlandes i un arc de flors i ramatge. Era bell l'espectacle del temple engalanat i il·luminat. Les millors joies del tresor parroquial eixiren a llum. El parlament del senyor Bisbe ja vessà l'unció apostòlica de que és posseït. Era encisadora la novitat de veure en nostra església, el representant de Déu, apoiat majestuosament en el bàcul, i d'oïr la seva paternal exhortació a abraçar la vida cristiana, única font on pot trobar el cor humanal grandesa i ventura. Després de les cerimònies de rúbrica, hi hagué besamans en la sacristia. L'acte de la confirmació se distribuï en dues tandes: una el dia 28, a les 10 del matí, per a la mainada petita i l'altra el dia 30, a les 8 del matí, per a la mainada gran i per a adultes. Un mi-

ler de fedels foren confirmats. Figuraren com a padrins l'alcalde Don Emili Pagès i el jutge Don Ramir Pagès i ses respectives mullers, les distingides dames Donya Raquel Costart i Donya Dolors Lòpez. Com ja queda consignat, el fruit dels exercicis i de la missió episcopal resultà esplèndid. La comunió general, en el dia 29, fou l'acte religiós de més importància que s'és celebrat a Palamós. La Capella cantà belles composicions, distingint-se en Rafel Suñé, en Josep Pérez i el noi Carles Sàbat. També hem de mencionar en Germà Sàbat, jove violinista qui amb son treball brillantà alguns motets. En l'ofici, fou cantada, molt ajustadament, l'inspirada missa de Tassi, encarregant-se de l'acompanyament els artistes Ferrer, Llorens, Castelló, Ferriol i Miró. El dia abans interpretaren els fedels la missa gregoriana *Fons Bonitates*, dirigida per mossèn Albert Figa. El senyor Bisbe, per sa gran activitat, pogué convèncer's de la creixença assolida per la nostra vila: visità l'Hospital, les Escoles i Col·legis, la Cuina Municipal, el Jutjat i la Casa de la Vila. Emocionant fou la plàtica del Prelat en l'aplec de la Catequística. La graciosa multitud va cantar, i dos infants elegits digueren versos de benvinguda. En sortint de la festa, la comitiva oficial anà a Sant Antoni, on a só de musica i amb gran animació, va col·locar-se la primera pedra de l'església d'aquell poble. Acabada que fou la cerimònia, el senyor Bisbe, des de la tribuna guarnida a la plaça, manifestà a la gran gernació l'història del religiós projecte. Entre moltes coses d'exquisit sentiment, digué que el calze destinat al nou temple és present del rei Don Alfons XIII (q. D. g.). En el poble veí de Sant Joan també hi hagué festa, i molt sonada, amb motiu de la visita del senyor Bisbe. Com a terme de la relació, hem de felicitar al senyor Rector, Mossèn Tomàs Aumallé i a tots quants han contribuït a que la nostra vila complís honrosament amb el Príncep de l'Església (q. D. g.)

Els funerals per l'ànima de nostre malaurat amic en Josep Bellido (q. a. C. s.) se vegeren molt concorreguts.

El 15 d'Octubre, com és de costum, començà la pesca de bou. En altres districtes marítims comencen més prompte, però en el nostre la bona costum del retràs és produït per l'acordança dels interessats a la pesca. Les parelles animen el nostre port; recentment, també s'és vist animat de barcos de vela, la majoria d'ells recalats de derribada.

Els vocals associats aprovaren, també per unanimitat, el repartiment contributiu. Exaccions! Manca de feina! Falla de guanys! Qui n'ha de parlar si la situació crítica dura tant i tant? Per haver temps de sobres, el jovent dança més que no dançava: en el Centre Federal hi ha ball cada dijous. I una companyia de còmics, la del Sr. Villagómez i senyora Molgosa, sense por a la crisi, sojornà a Palamós durant la mesada, refiant-se del seu valer per a no sortir-ne amb les mans al cap. Com que, en realitat,

valen i, a més, oferiren obres d'art, el públic s'esforçà a correspondre-hi sense el més petit pensament per les miseries infinides. Interpretaren: *Más fuerte que el amor*, *El hombre que asesinó*, *La casa de Quirós*, *María la Brava*, *El amigo Teddy*, *Franz Hallers* i *Las Murallas de Jericó*. Ja és de presumir que totes les obres eren estrenes a Palamós. Parlarem de les que bé mereixen especial ressenya. *Más fuerte que el amor* d'en Benavente és una pintura de la vida aristocràtica. En festa mondanal cau, com una bomba, la notícia que s'és suïcidat, per haver caigut a la ruïna, el pare d'una noia bellíssima, de mols galans pretesa. El perferit, previsor de la fallida i egoista en extrem, abandona els amors. Un dels altres pretendents, és el duc de Talavera, neuròtic, víctima de fatal malaltia hereditaria, qui té el presentiment de la gran desgracia. La noia aristòcrata, arruinada, és acollida a casa del duc, on queda concertat el seu matrimoni amb el jove malalt, vingut d'un sanatori amb prou aparent vigor per a somniar vida venturosa. El matrimoni recréa la malaltia. Marit i muller comencen de renyir asprament. L'home se desespera de sa feblesa; devé gelós. La dona sacrificada vol llençar-se a l'amor, però logra mantenir sos devers. El duc, agreujat en sa malaltia, danya l'esposa. Aquesta se resol a disfrutar de llibertat, però el malalt se converteix en mena d'infant selvatge i poruc, qui inspira fonda pietat. La compassió és més forta que l'amor. En *Doña María la Brava*, d'en Marquina, reabilita's la memòria de D. Alvar de Luna, conestable del rei de Castella Joan II. Gira l'acció a l'entorn de l'assassinat del fill de Donya María la Brava, comès únicament amb el fútil i pueril desig de robar la pintura de sa mare, de qui és enamorat el príncep Enric. María la Brava vol descobrir l'assessí, i, essent rival del conestable, en ell fita son esguard escrutador; però veient el retrat d'ella mateixa en el pit del príncep descobreix que és aquest el complice de l'assassinat i que l'assessí és en Vivero, el qual mata després d'aspra lluita. El conestable, per amor a Donya María, se fa passar per matador d'en Vivero, i el rei i la noblesa prenen peu del fet i de les moltes queixes que la enveja els produeix, per a condemnar a mort a Don Alvar de Luna. *Las Murallas de Jericó*, obra de n'Alfred Sutró, traduïda de n'Alexandre Maristany és també una pintura de vida aristòcrata. Un home enriquit a Australia entra a la falsa aristocràcia de Londres pel seu casament amb la filla d'un marquès. Serios i assenyat, se domina ell mateix per a aguantar la vida frívola de sa muller qui ama el jòc, la dansa, el *flirt* i abandona el fill a l'atenció de la dida. Per tal de defensar una institutriu deshonrada, ressurta l'home fort. La muller se sent ferida del canvi; però a l'avís que ha de deixar la vida frívola per una vida a Australia, abandona al marit. Aquest afirma que s'emportarà son fill; però, davant les llàgrimes de sa muller, cedeix deixar-lo. L'esposa, bona en el fons, curada de frivolitat i de mala educació, se llença als braços del marit, disposada a marxar on ell vulgui. En les tres obres importants treballaren excel·lentment

en Villagòmez i la Molgosa. Del restant de la companyia molts noms hauriem de retreure, però no podem menys d'anomenar en Portillo, notable actor còmic.

Igual que l'any passat, s'és agotada l'aiga de la mina vella. Molta se'n perdé en un camp de blat, a causa d'imprevist desperfecte.

En l'Orfeo «Aucellada» ha començat el nou curs de solfeig amb gran afició. La coneguda entitat s'adherí a l'homenatge al mestre Millet, delegant el palamosí, en Joan Capellà, per a assistir a la reunió haguda en el local de l'Orfeo Gracienc.

L'Ajuntament, per unanimitat, acordà l'inscriure's com a soci en el Centre Empordanès de Barcelona.

Hi ha fèrvid entusiasme entre els catalanistes de la nostra vila per a contribuir a l'expansió de l'ideal patriòtic.

L'interés per a seguir els episodis novelescs de les pel·lícules, mena molts de curiosos al cinemàgraf.

En el camp de foot-ball jogaren el 1.er team del Palamós F. C. i el 2.^{on} del Palafrugell, guanyant aquest per 3 goals contra 1. Ha minvat l'afició al foot-ball, però més encara l'afició al patinatge. Sembla que en l'hivern proper no hi haurà cap pista per a patinar.

En terme de Vall-llobrega, segons veus, s'és descoberta una mina de plom. En les de Montràs, l'exploració és molt desenrotllada.

Hi ha poca anyada de bolets, lo que no deixa d'esser un gran mal per a tots aquells, qui, amb l'excusa dels bolets, fan bones passejades.

En Modest Roca exposa un quadre de suro en l'aparador de la botiga d'en Casamiquela.

El dia 19, arribà el tren correu a les 3 de la tarde, per haver sofert averies la màquina.

Feren els carrabiners una aprehensió de tabac.

El religiós Bernard, francès, ha marxat a la guerra.

Des d'ara hi ha a la Fonda Trías una instal·lació de banys calents.

Mor en Felip Ferrer, electricista, de resultes d'una caiguda (a. C. s.) Ha finat també sos dies el mestre Pamies, professor de l'Escola Graduada i Director de l'Agrupació Lírica. Déu l'hagi acollit en la glòria. L'enterrament d'ambdues persones és estat molt concorregut.

El Servei de Sanitat anuncia algún cas de peste bubònica a Barcelona, per lo qual tots els vaixells qui en són provinents, no poden atracar al moll i han de donar caps enquitranats.

De Barcelona

«Ateneu Empordanès»

Veritable germanor, perfum i poesia de poble de nostra terra, se respira en nostre bell Ateneu, en nostre Casal, embaixada de tot l'Empordà.

Es modest, encara petit, però ja creixerà, car amb ell van tots els esperits empordanesos.

Obra gran, noble i pura és la que se proposa. Reunir tots quants sentien el tedi en la ciutat, tots quants sentien ensopiment que era enyorança; aplegar-los tots, fer-los recordar que hi han cors que se mouen baix un mateix impuls, que, aimants de les dolceses del poble, enamorats de ses belles costums no sabien avenir-se amb les costums i bullici de gran capital i s'hi enyoraven, i enyorant-s'hi, s'hi consumfen.

Vosaltres, empordanesos, que viviu vora la llar aimada, poc ho compendreu això i vos sentireu estranyats que en mig la gran ciutat tan plena de boniques coses, hi hagi qui s'hi trobi malament d'esperit, però ja ho expressà bé el Sr. Pella i Forgas, en dir: «Jo, ja fa uns quaranta anys que visc a Barcelona; sembla que ja hauria d'estar acostumat a la seva vida i no obstant, m'hi trobo com el primer dia, m'hi trobo *foraster*».

Altres dels seus propòsits és convertir-se en centre de tot l'Empordà, en embaixada on trobin acolliment tots quants en tinguin necessitat; en servir de guia a tots quants cridats per negoci o bé per esbarjo, vinguin a la Capital catalana; en defensor de totes les idees nobles, que se proposin fer gran la nostra Patria.

Les festes que s'hi celebren, són encisadores. Dies passats, el crit de la tenora, llençat des del balcó de la *casa pairal emporitana*, acoblà tothom, i allí se ballà la nostra dansa, la sardana.

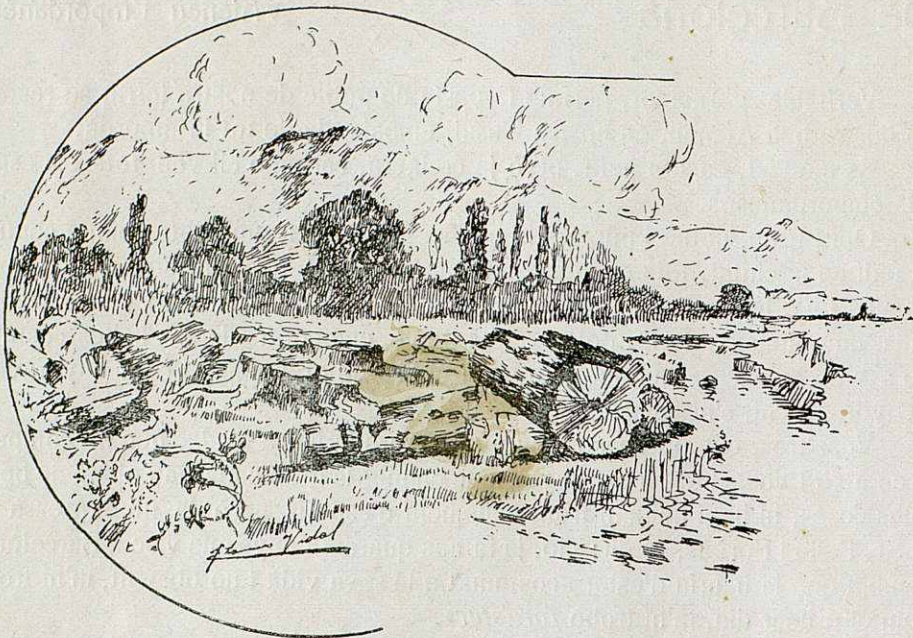
¡Que bé s'hi respirava en aquell ambient netament empordanès!

Les colles de sardanistes se formaren nombroses, ballant tothom, vells i joves, i *donant-se tothom les mans*. Inútil dir que la cobla «Principal de La Bisbal» sentint-se a casa seva, llençà ses millors notes, ses millors produccions. Tothom estava satisfet i content; tot respirava alegria i recordava les diades de nostres festes majors. Semblants festes perduren i estan destinades a repetir-se.

L'Ateneu treballa pels empordanesos. S'ofereix doncs a tot l'Empordà.

B. MIR

Barcelona 23-10-16.

Elegia dels arbres

Mireu-los, com ploren els arbres tallats !
Mireu-los, com sagnen, a terra escampats !
Abans tot era ombra, tot era fullatge,
molçudes catifes i llocs plens d'encís;
amb gran rapidesa s'unia el brancatge
i el goig de la vida contava 's aixís.
Les fades sovint a les nits hi pujaven,
cantant les follies apreses del riu.
i al clar de la lluna com folles dançaven,
teixint amb els faunes un himne a l'istiu.
I quan el nou dia signava l'aubada
i faunes i goges finien llur cant,
seguia el gran himne, perquè l'aucellada,
juntant ses estrofes, el feia constant.
Més ara el bosc sembla trist camp de batalla:

cadavres estesos arreu sens concert;
ni tantsols d'un arbre faríeu troballa;
tot resta en silenci, tot mut i desert.
Ja han fuit per a sempre els cants i complantes
les dolces canturies per sempre han finit;
els aucells no acuden allí on no hi ha plantes.
Apar, de la terra, un fragment maleït.
Crudel ha estat l'home segant tantes vides
per son egoisme mai prou saciat;
fereix la Natura i no sent ses ferides,
que no pot sentir-les qui té crudeltat...
Sols ploren els arbres silenciosament...
No 's sent ni una queixa, ni un sospir se sent.

19-5-16.

SANTIAGO COSTA I ROCA

COL·LOQUI A LA PLATJA

Clixè de n'Huch Sanner.

Els lladres de desferres

Na Maria Agna era la dona d'un dels valents mariners qui anaven a pescar coral a les illes del mar Gran. L'ofici era pesat; li calia treballar de valent per a dur la bossa plena a la mestressa, acabada la temporada. Més, quan En Jan tornava a veure el poblet on vivia Na Maria Agna, quan posava el peu damunt la platja del port petit, oblidava totes les fadigues, tots els perills que havia correguts. Anava a viure durant llargs jorns feliços aprop de sa Maria Agna. Podia anar amb ella a la vila propera, per a comprar-li bonics, que sa ditxa era veure-la ben empolainada.

Na Maria Agna era bon xic coqueta; se sabia bella i davant l'espill havia vist que els vestits bons feien ressaltar sa boniquesa. Això afalagava En Jan, de tenir una dona qui coneixia les darreres modes; i per a satisfer un desig de sa bella muller, hauria fet els treballs més durs i emprès els viatges més perillosos.

Na Maria Agna estimava molt el seu marit. S'esmentaven els dos esposos per l'encontrada, con el matrimoni més unit, en el qual mai l'ombra d'una disputa havia esclatada.

Un any, En Jan vingué del mar Gran, més no pogué tornar-hi. Havia agafat durant les llargues pesqueres reumatismes articulars, que no solament el feien sofrir molt, més el privaven de fer tasques fadigoses. Na Maria Agna el cuidà amb el més afectuós sacrifici. No volgué que son marit gastés per a ella els diners que havia guanyat amb tanta pena i li declarà que ja no li agradava portar vestits elegants i vistosos. Mercès a la bona cura de sa muller, mercès al bon sol de la nostra terra, el pescador recobrà la salut i, completament gorit, se n'anà, la temporada vinenta, cap a les mars llunyanes.

Prenent comiat de Na Maria Agna li digué: —Dona, has estat admirable d'afecte; ho dec ben bé a tu, si avui torno a estar bó; emperò, no has pas tractat amb un ingrat. Treballaré tant, que doblaré el benefici dels altres anys i aquests diners seran tots per a tu, sí, per a tu. Anirem a Barcelona i t'hi compraré els vestits més elegants; no hi haurà res prou bó per tú, Maria Agna meva.

La muller somrigué. La promesa de son marit li feu batre el cor de joia.

I en el moment que el vaixell, on navegava En Jan, s'allunyà, els ulls de Na Maria Agna se rubliren de llàgrimes.

Na Maria Agna havia gastat sos estalvis durant la dolorosa malaltia de son marit. Les puntes que feia li permetien viure. Més, lo que guanyava no era pas prou per a que pogués malgastar-ne gens ni mica. I, de dia en dia, la pobre dona devenia més trista. No li sabia pas greu el diners que havia gas-

tat per en Jan; considerava que havia fet son deure; més aquest deure havia sigut heroic, perquè no podia, abans de tornar son marit, fer-se cap vestit nou. Havia de portar durant moltes setmanes vestits passats de moda, i ella que passava per la dona més elegant del poble, la més ben vestida, havia de veure altres dones, amigues seves, més ben vestides que ella. Això, li donava una tristesa insuportable i la portà a voler guanyar més diners per a satisfer sos desitjos. I fou aleshores que un pensament, que s'era presentat a son cervell i que ella havia rebut, anà infiltrant-se en ella fins a devenir una idea fixa.

Hom deia, que en llocs no gaire llunyans, els moradors de la costa perillosa treien llur principal guany de les desferres que assolien, i que en dies de tempesta, aquestes persones indignes encenien foc a la nit damunt les roques per a atraure les naus cap als llocs perillosos, ocasionant aixís llur destrucció. Hom contava que, desvalisant els cadavres dels viatjants tirats a la costa, els lladres de desferres s'enriquien a voltes en una sola nit.

—Per qué no puc anar cap a aquells llocs?, es digué Na Maria Agna No ajudaré pas a fer perdre els vaixells, però podré escorcollar els vestits de les víctimes. Com que el diner que jo puc trobar, ça com lla, aniria a parar a les mans dels lladres de desferres, bé puc jo molt bé aprofitar-me'n.

Na Maria Agna no's donà compte de la falsetat d'aital raonament, o millor, no vegé que anava a cometre una acció criminal. Estava engegada pel desig d'esser bella i elegant. A son marit, quan retornés, li explicaria el fet i segurament que no la reprimiria pas. Aixís, contra sa honradesa nadiua, anà cap al lloc habitat pels lladres de desferres, un dia que una tempesta esclatà violentment. Hi arribà a entrada de fosc i tingué por davant la mar espantosament desfeta. Allà més que en cap altre lloc, les onades eren paoroses i assaltaven impetuosament les roques. Na Maria Agna comprengué que qualsevol nau arrastrada per l'espantosa corrent havia de perdre's, sens remei contra els rocams punxaguts.

Volgué fugir d'aquell espectacle de desolació, tornar-se'n al poble, on la naturalesa se mostrava menys selvatge. Tremolà pensant en son sinistre projecte i la nit que començava a estendre son obscur mantell l'esverà fortament. La veu de la tempesta li semblà més terrible i els roncs de les onades més esfereïdors. —Déu meu, Déu meu!, exclamà. Perdoneu-me d'haver concebut un projecte tan culpable; era folla quan me proposava pendre part a l'acte odiós dels lladres de desferres.

Esperverada, anava a entornar-se'n cap a casa seva, fugint d'aquell lloc infernal, quan, després d'haver fet pocs passos, trobà una colla d'homes i de dones qui portaven fanals encesos. —Com? No tens fanal? Té, agafa aquest; jo no 'l necessito pas, digué un d'aquells desconeguts.

Na Maria Agna se posà a tremolar de cap a peus. Es trobava en presència dels lladres de desferres. Un d'ells, cregut que es tractava d'una cooperativa, li posà un fanal a les mans, un fanal que ella no gosà refusar. Protestar, tirar en cara llur infàmia als miserables, hauria sigut jugar-se la vida; no haurien pas titubejat per a matar-la Javant la por d'esser denunciats per ella. I vivint en mig de un somni corprenedor i pesat, hagué de seguir-los, passejar-se per damunt les roques fent voleiar son fanal encès, mentres que l'home de qui l'havia rebut encenia un gran foc per a desorientar els mariners.

Els minuts que passaven eren llargs com centúries. De prompte, Na Maria Agna oí que sos companys llençaven crits de joia. A la lluentor dels llampecs, percebiren un vaixell que es perdia. — Vaja, digué, algú aprop d'ella, la nit serà fructuosa. Amb els uils dilatats per la congoixa, la pobra dòna provava de veure-hi per entre mig de les tenebres. Li semblà oure la remor d'un topament molt fort, seguits de crits d'espant i de socors. Escoltà amb més atenció; es digué que estava subjecte a un somni esfereïdor; emperò sos companys la portaren cap a trenc d'aigua.

Cregué comprendre que el mar ja havia tirat a terra quelques cadavres. Oí la veu d'un dels lladres que li deia. — Veam, acosta el fanal, escorcollem les butxaques d'aquest. Un còs estava estès per terra. Na Maria Agna, maquinalment, s'ajupí i projectà la llum del fanal damunt sa cara. Horror! El que se li presentava en la rigidès de la mort se semblava a en Jan. No era pas possible. S'hi acostà més. — Qué tens?, li demanà el lladre de desferres. Amb un gest brusc, Na Maria Agna el feu recular. Acabava de pensar, que caigut malalt novament, son marit incapaç de seguir el dur treball, se seria embarcat per a entornar-se'n cap a casa i que hauria trobat la mort en el naufragi causat pels lladres de desferres.

Na Maria Agna se deixà caure de genollons i escorcollà les butxaques del mort.

El primer objecte que hi trobà fou el retrat d'ella.

Volia dubtar encara, més tregué d'una altra butxaca, que venia d'escorcollar amb mà tremolosa, la cèdula que esmentava el nom de son marit. Aleshores, exhalà un crit de bestia agonitzant. Clavà les ungles en la carn del seu home com per a despertar-lo, per a assegurar-se que no sofria l'efecte d'un somni espantós.

Després, es posà a riure estridentment, amb un riure de folla, que dominava la remor de les onades i de la tempesta; i, esmaperduda, amb udols de desesper i rialles de follia, se tirà al mig de les onades furioses. A.

Llibres

La Pintura Catalana contemporània: La seva herència i el seu llegat.

Tal és el títol de la conferència que el fort artista En Josep Aragay donà a Sabadell en Agost del any passat, a l'Exposició de l'Art nou Català i que, curiosament editada per «La Revista», forma un fascicle de 62 pàgines que acabem de saborejar.

En ell l'autor, qui es revela crític sumament equilibrat i de sà i ponderat criteri, enumera les influències a que ha obeït la pintura catalana contemporània —ja de sí prou mancada de una herència robusta— nodrint-se de tots els corrents de les especulacions i teoritzacions estètiques, després d'una època de ritmes d'un academisme incolor i sense esperit.

L'autor acaba per a mostrar com a únic camí que condueix a l'obra artística, la interpretació de la natura d'una faisó sincera a través d'una personalitat veritablement dotada. Excel·lent criteri suficient a produir una renovació de la nostra pintura, que portaria el segell de catalanitat, que deu existir en el fons de tots els nostres artistes com a llevat propi de la raça.

Cants i Al·legories.

En l'any de 1916, el poeta en Josep M.ª Lòpez - Picó ha ofert dues obres a les lletres catalanes. Fresca la recordança del bell volum *Paraules*, mos fa ofrena de *Cants i Al·legories*, on torna a cantar la ciutat. Com que l'amor l'inspira, l'inspiració és d'alta volada. Domina, gairebé sempre, en l'exquisit aplec, la poesia subjectiva i psicològica, fins al punt que, en alguna composició, l'imatge fóra el tema inspiratiu en altres poetes. N'és exemple la titulada «L'ànima i els sentits». Doble felicitació mereix l'autor: per la bellesa de sa nova producció i per la fecunditat insuperable, altament esperançadora per a la vida de les lletres patries.

Moviment del port durant el mes d'Octubre de 1916

ENTRADES		TONELATGE	SORTIDES		TONELATGE
Vapors	18	13.604	Vapors	18	13.604
Barcos de vela	16	895	Barcos de vela	17	1.231

Operacions de la Caixa d'Estalvis Mès d'Octubre

Nombre d'imposicions	Quantitats imposades	Reintegres	Quantitats pagades	Llibretes noves
80	2.075	26	3177'60	2

Estació pluviomètrica

Aiga recollida durant el mes d'Octubre: 38'1 mm.

Registre civil

Mès d'Octubre

Naixements: 1. Francisco Vidal i Saló.—2. Jaume Maruny i Crosa.—3. Francisco Gich i Bruguera.—4. Joana Pascalet i Jou.—5. Albert Auger i Gaus.

Innomenats: 1. Pascual i Rabuster.

Defuncions: 1. Josep Bellido i Mascías, 52 anys.—2. Antoni Pastor i Forasté, 1.—3. Josep Barnés i Bosch, 65.—4. Eulària Palau i Alsina, 64.—5. Elissà Matas i Picaperas, 66.—6. Alexandre Viñas i Cargol, 5.—7. Jaume Maruny i Crosa, 3 setmanes.

Matrimonis: 1. Constantí Pascual i Català amb Dolors Casanovas i Irla.—2. Josep Roure i Oliveras amb Maria Domènech i Llopis.—3. Pere Cros i Castelló amb Cassimira Jou i Gispert.—4. Josep Barnach i Riu amb Francisca Alfambra i Camps.—5. Rafel Ayllón i Lara amb Rosa Torregrossa i Rodríguez.—6. Antò Garcia i Aguilar amb Maria Rocamora i Martínez.—7. Pere Sarret i Palau amb Carme Olivet i Montané.—8. Pere Martí i Cortey amb Angela Carreras i Donat.—9. Delfí Rovira i Bonet amb Dolors Lloveras i Coll.—10. Joan Figueras i Turró amb Loreto Ribas i Riera.

CICLES SANROMÀ

MOTOS

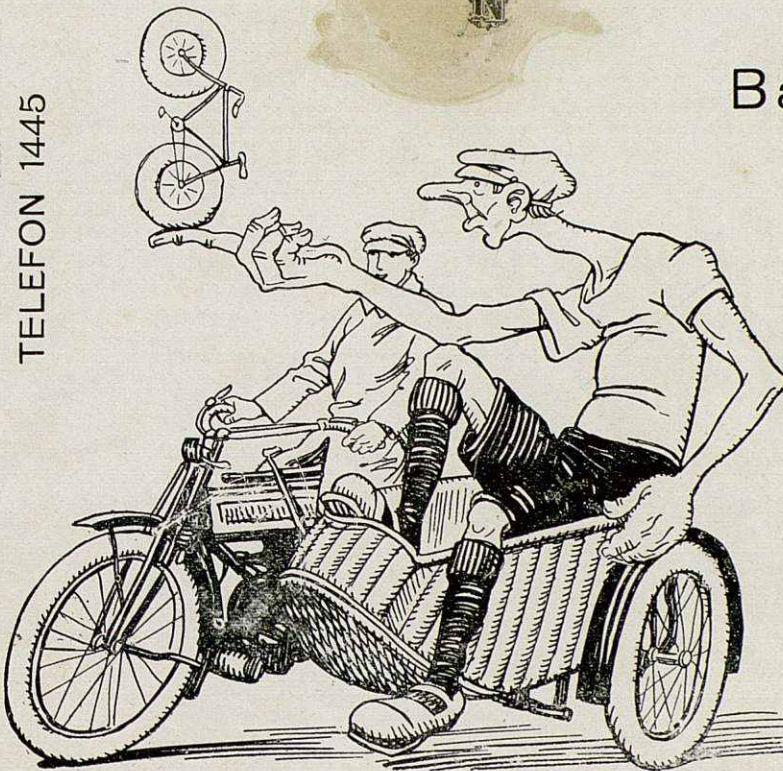
S
U
N

Balmes,

62

B
A
R
C
E
L
O
N
A

TELEFON 1445

RESERVAT

Tintura Brillant

JOAN ANTOJA

• Mar, 39 •

BADALONA